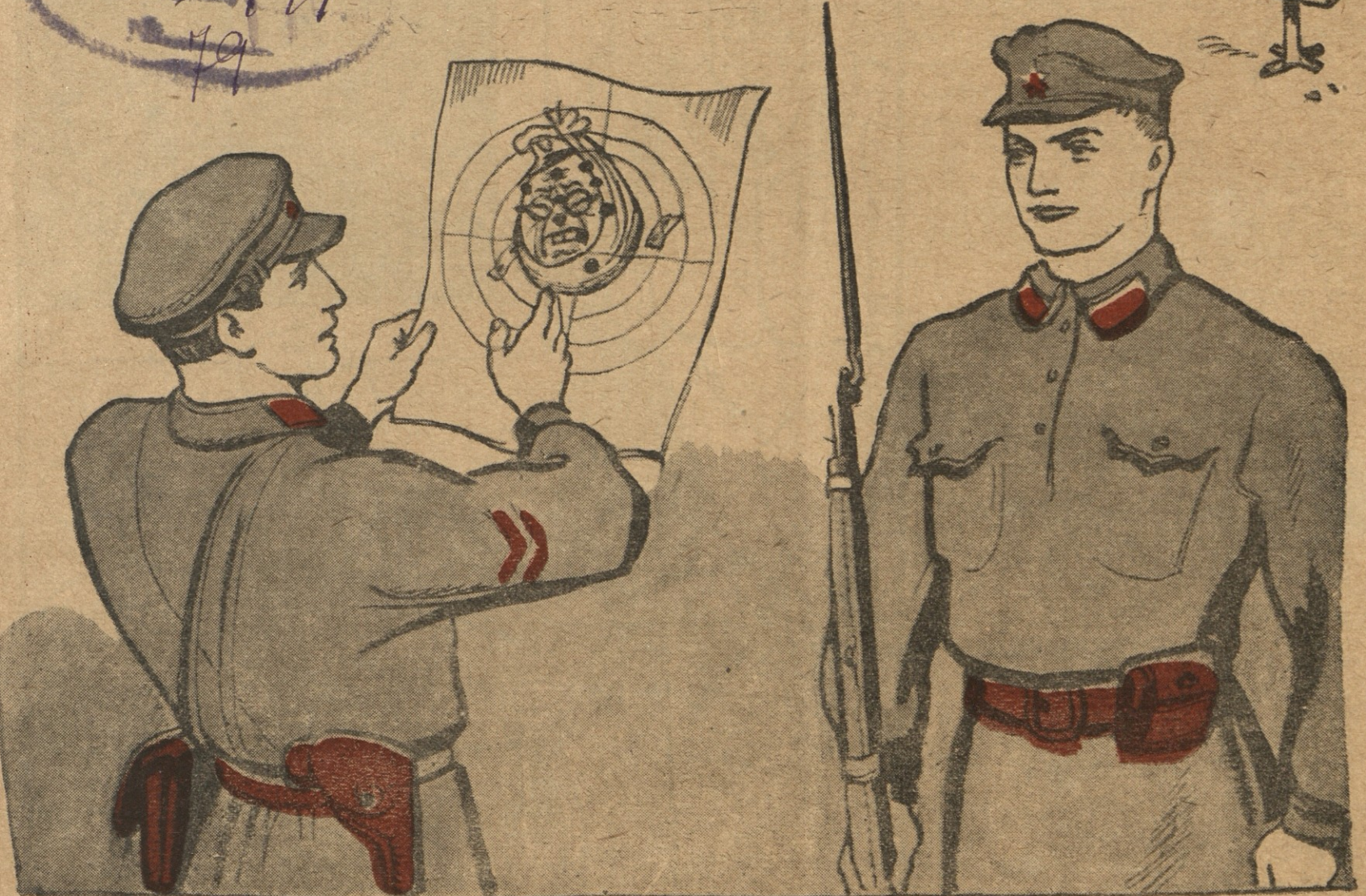

17/III 949
19

გმირის პრემია

ნახ. გიორგი თოდისა.

— ეს ახი მეტრიდან, ახლა სამას მეტრიდანაც ვცადოთ როგორ გაართვამ.
— სამას მეტრიდანაც გამოცდილი მაქვს, ამხანაგო ლეიტენანტო, შარშან, ხასანის ტბასთან არცერთი ტყვია არ ამიცდენია მაგ სამურაებზე.

ნიანბის სალამი წითელარმიას

წითელი ზეპირა

დიდება წითელარმიას
მშრომელთა იმედს, მზიანსა,
ის ხალხის შვილი ხალხს—იცავს
და მტრებს აყენებს ზიანსა.

იხაროს შვილმა ასეთმა,—
გზა ჰქონდეს მუდამ ნათელი,
წითელარმიას სიცოცხლე,—
ადიდდეს მისი სახელი...

კოლჩაკი და დენიკინი,
იუდენიჩი, პეტლიურა
ყველა დამარხა მიწაში,
მოსპო და გაანადგურა.

მენშევიციც არ დაინდო,
მუსავატიც მიაყოლა,
დაშნაკების ბუდეები
დაანგრია, გადაქოლა.

ამისთანა ვაჟკაცობა
მეგობრებო, არსად თქმულა,
ვაშა წითელარმიასა
მშრომელ ხალხს რომ უერთგულა.

„ანტანტას“ ცხვირი მ-სტება,
დაავლიჯა თმა და წვერი,
ამ დროს სამურაელებიც
აბუზუნდა როგორც მწერი.

მაგრამ წითელარმიამა
ადინა ზურგზე მტვერი,
წასაგლეჯად მოსულ ხროვამ
აქ დასტოვა ყველაფერი.

დრო გავიდა.—სამშობლოში
აყვავილდა მთა და ველი,
გათბა გული მშრომელ ხალხის
და მოაქიდეს შრომას ხელი.

...მაგრამ ზედავთ, ამ დროს მტერმა
მიატოვა თავის ხერელი,
ამოცოკდა კბილთა ღრუნიით
და იარიღს ჰკიდა ხელი:

„ჩვენი არის ხასანის ტბა
და მიდამო რამე-რუმე,
იქ ჩინელებს, გადმოცემით,
სამლოცველო ჰქონდათ თურმე“.

დაიძახეს ჩაჩხანითა,
აყმუილდნენ, როგორც მგლები—
გენერალი—ეს პირმკრალი,
ჭაღლი სამურაელები.

და ერთ ღამეს, ჩუმაღ, ხოხვით
თავს დაესხნენ საგუშაგოს.
აქ წააწყდნენ ძლიერ ცეცხლსა
თუმცა მტერი მეტად შმაგობს.

ატყდა სროლა, სამურაი
მოდის ურცხვად, ტაკა-ტუკით.
მაგრამ ჩქარა წითელ ჯარმა
ასროლინა ქვები კუდით.

დამტვრეული, დამსხვრეული,
გაიფანტა მყისვე მტერი,
ხასანის ტბას კვლავ დაჰყურებს
თავზე დროშა აღისფერი.

სდგას წითელი მესაზღვრე და
აფრიალებს დროშას ქარი.

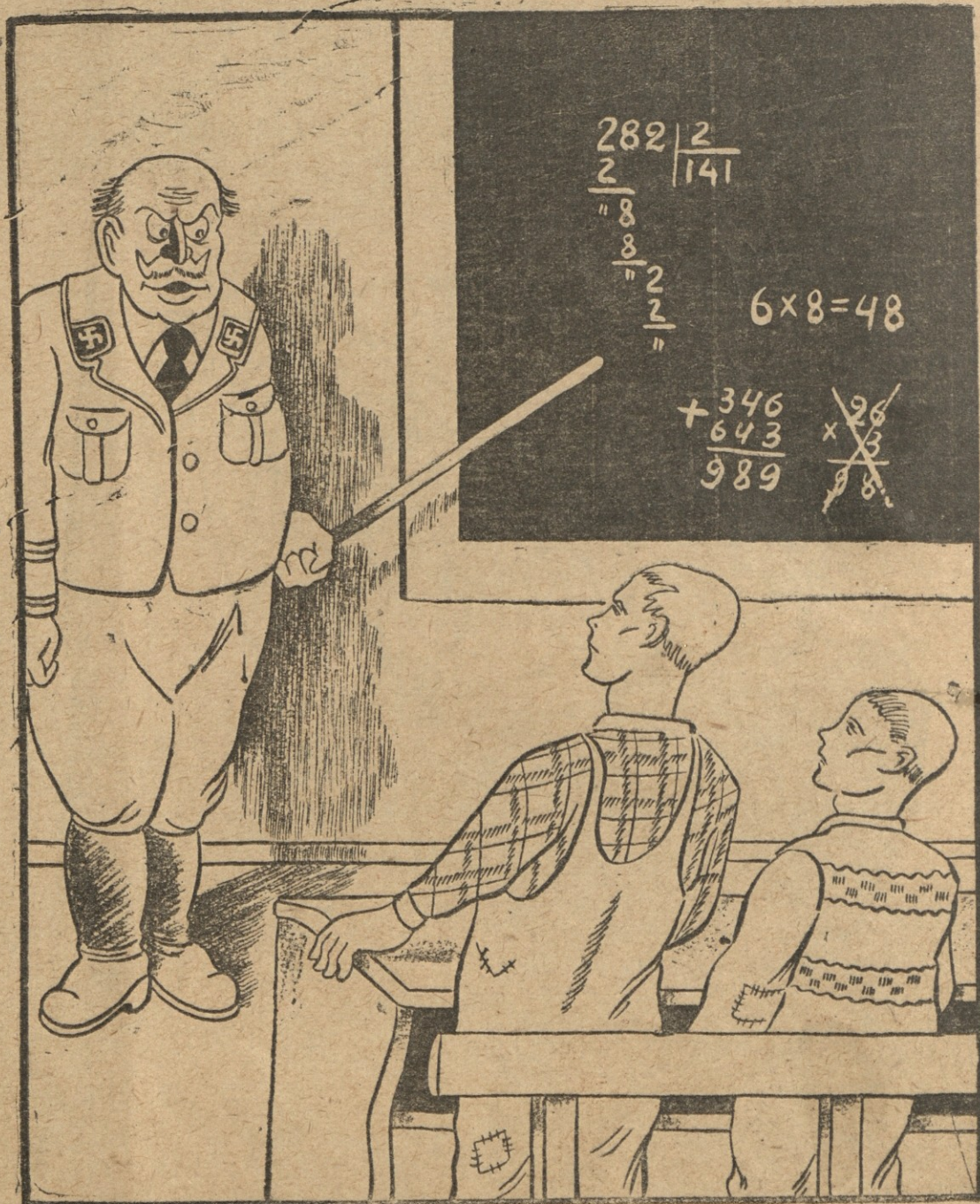
ფხიზლად არის ჩვენი ჯარი
საგუშაგოს შედგრილ მღვარი

და თუ მტერი კვლავ გაბედავს
გამოსცადოს ჩვენი ძალა,
მტკიცედ ვიცით: ჩემტვრევით
ყველა მათგანს თავის ქალა.

ამისთანა ვაჟკაცობა
განა სადმე კიდევ თქმულა?
ვაშა წითელ მებრძოლ ძმებსა,
მშრომელ ხალხს რომ უერთგულა.

წინეიხი.

ნახ. მ. ოთაროვისა.

ბერლინის სკოლაში

— აბა, ბავშვებო, რომელი უფრო გინდათ პირველად: წერა, ზეპირა,
ალგებრა, გეომეტრია, თუ?..
— გაძლომა, მასწავლებელო!..

ნაპო თუ ღობი იქნება

— ბები, შენ რას იზამ, ხვალ რომ ომი ატყდეს? — ეკითხება თორმეტი წლის ნუგზარი თავის ბებიას, რომელიც ზის და წინდას ქსოვს.

— რა უნდა ვქნა, შვილო: აირწინალი მაქვს, ავიაქიმის წრე დავამთავრე, თავდაცვის წესები ვიცი... რომ გითხრა, ტანჯზე დავეჯდები და მთებს გადავივლი მამაშენივით მეთქი, ტყუილი იქნება. ისე კი, რაც შემძლია, დავიცავ თავდაცვის წესებს. ამის გარდა, ვისაც დასჭირდება, მისი მოვლაც შემძლიან შეილო...

ნუგზარი დედას მიუბრუნდა:

— დედი, შენ რას იზამ, ხვალ რომ ომი ატყდეს?

— რა უნდა ვქნა შვილო? რა შემძლია მე ისეთი არაჩვეულებრივი? ხომ იცი, რომ სანიტარული კურსები გავიარე. ესეც რომ არ გამეფლო, ისედაც თითქმის შევძლებდი ომში დაჭრილების მოვლას. ამას გარდა, მსროლელთა წრეში ვიროზილოველის ნიშანი რომ მივიღე, ხომ არ გგონია, რომ იგი ტყუილ-უბრალოდ მომცეს! მე ისევე კარგად შემიძლია სროლა, როგორც სხვებს!..

ნუგზარი კმაყოფილია. იგი მიუბრუნდა ბაბუს, რომელიც სამოქალაქო ომის ისტორიას კითხულობს.

— ბაბუ, ბაბუ! ვთქვათ, მტერმა ომი აგვიტეხა. შენ შეგეშინდება?

— რატომ უნდა შეგეშინდეს ბიჭო?

— აი, ზარბაზნები რომ გავარდეს.

— გავარდება და გავარდეს. განა ჩვენ კი არა გვაქვს ზარბაზნები! იმდენი გვაქვს, რამდენიც საჭირო არისო, ხომ გახსოვს, ძია სტალინმა რომ სთქვა!

— მე ძალიან კარგად მახსოვს... ეს მითხარი ბაბუ, არც დიდი ჰაერობლანების შეგეშინდება?

— არც დიდი ჰაერობლანებისა, შვილო. თუ იმათ ბევრი ჰაერობლანები ჰყავთ, ჩვენ, თუ საჭირო იქნება, იმაზე მეტს გავიყვანთ ბრძოლაში, თუ მათი ჰაერობლანები ჩქარა მიფრინავენ, ჩვენები ქარივით მიჰქრებიან. ისეთი დღე დავაყენოთ რომა, სულ ბედს იწყევლიდნენ.

ნუგზარი სიამოვნებისაგან ყირამალა გადადის:

— კი, მაგრამ შენ, ბაბუ? შენ შინ იქნები, თუ ომში წახვალ?

— მე, შვილო, შინ ვიქნები, რომ სხვებს მოვუარო. ჩვენ იმდენი და ისეთი მებრძოლები გვყავს, რომ ჩემისთანა მოხუცების დახმარება მათ არ ესაჭიროებათ... სულ ნაცარ-ტუტად აქცევენ ფაშისტებს. ისე კი, თუ საჭირო იქნება, ხომ იცი, როგორ კარგად ისვრის ჩემი თოფი! გახსოვს ამას წინათ მელა რომ მოვიტანე? ის ჩემმა სანადირო თოფმა მოჰკლა. ახლა წარმოიდგინე, იმის მაგივრად რომ შაშხანას ავიღებ ხელში და ფაშისტს დაფუშინებ, ვერ გავარტყამ? ჰაი ჰაი, რომ გავარტყამ, რადგანაც ფაშისტი მელიაზე უფრო დიდია და რაც მთავარია, ფაშისტები ჩვენ ყოველგვარ მელიაზე, ტურაზე და მგელზე ათასჯერ უფრო გძულს... ასეა, ხომ?

— ასეა, ასე. ყოჩაღ, ჩემო ბაბუ!

— სიქას გავაცლით, სიქას! — უმატებს ცეცხლს ბაბუა.

— აი, ყოჩაღ, ვაჟკაცი ხარ ჩემო ბაბუ!

შემოდის ნუგზარის და — ინჟინერი ქალი.

— თალიკო, როცა ომი ატყდება, შენ რას იზამ?

— რა შენი საქმე არის. გაკვეთილები ისწავლე?

— გაკვეთილები ვისწავლე.

— მაშ დაიძინე.

— დავიძინებ, მაგრამ ერთი ეს მითხარი, ომი რომ ატყდეს, შენ რას იზამ?

— რას ვიზამ? შენ ხომ იცი, როგორც მოვიქცევი?

— მე რა ვიცი. — ეშმაკურად ამბობს ხუგზარი.

— მე რა ვიცი! — აჯავრებს თალიკო. — ის ხომ იცი, რომ მფრინავთა სკოლა დავამთავრე?

— ვიცი.

— ისიც ხომ იცი, რომ შარშან სვანეთში გადავფრინდი?

— ვიცი.

— ისიც ხომ იცი, რომ წელს სამი კილომეტრიდან გადმოვხტი პარაშუტით?

— ვიცი, ვიცი.

— მაშ ისიც გეცოდინება, რომ ტყვიამფრქვევის სროლაში ფრადი მივიღე.

— ევ ხომ ყველა იცის... — სიამაყით ამბობს ნუგზარი.

— ისიც იცი, რომ კომკავშირელი ვარ?

— ვიცი, მაგრამ მეც პიონერი ვარ...

— კარგი წადი დაიძინე.

— არ დავიძინებ, სანამ არ მეტყვი, როგორ მოიქცევი ომის დროს.

— როგორ მოვიქცევი? ისე, როგორც იტყვის ძია სტალინი.

— ყოჩაღ თალიკო! ვაჟკაცი ხარ! — და ნუგზარი დას მოეხვია. — საინტერესოა, როგორ მოიქცევა ბიძია ავთანდილზე? შენ როგორ გგონია ბაბუ?

— არ ვიცი შვილო. მე გგონია, მოიქცევა ისევე, როგორც შარშან მოიქცა სამხედრო-ტექნიკური მეცადინეობის დროს. ის ხომ რიგითი წითელარმიელი იყო, მაგრამ იმდენი უნარი გამოიჩინა, რომ უმცროს მეთაურად დააწინაურეს. ახლა წარმოიდგინე, რას იზამს მისი ზარბაზანი ნამდვილი ომის დროს...

ნუგზარი ტაშს უკრავს მეტის სინარულით.

— ბაბუ! ძია გიზო და გიორგი როგორღა მოიქცევიან?

— ძია გიზო, ბაბუ, როგორც ექიმი, თავის საქმეს გააკეთებს, ხოლო რაც შეეხება ძია გიორგის, მას ალბად ისევე ყუმბარმზიდის წაყვანას დაავალდებენ.

— მერე?

— მერე წაიყვანს ყუმბარმზიდს.

— მერე, მერე?

— მერე დასცხებს ყუმბარებს ფაშისტებს, რომ მათ ჩვენსკენ წამოსვლის ყოველგვარი მადა დაჰკარგონ.

— ბაბუ, გენაცვალე... მამა რაღას იზამს?

— ისიც, შვილო თავის ტანჯზე დაჯდება და...

— მერე როგორ მოიქცევა, ბაბუ?

— სწორედ ისევე, შვილო, როგორც ხასანის ბრძოლაში მოიქცნენ... დასცხებს სამურაებს და სამშობლოს ასახელებს...

— მერე, ჩემო ბაბუ?

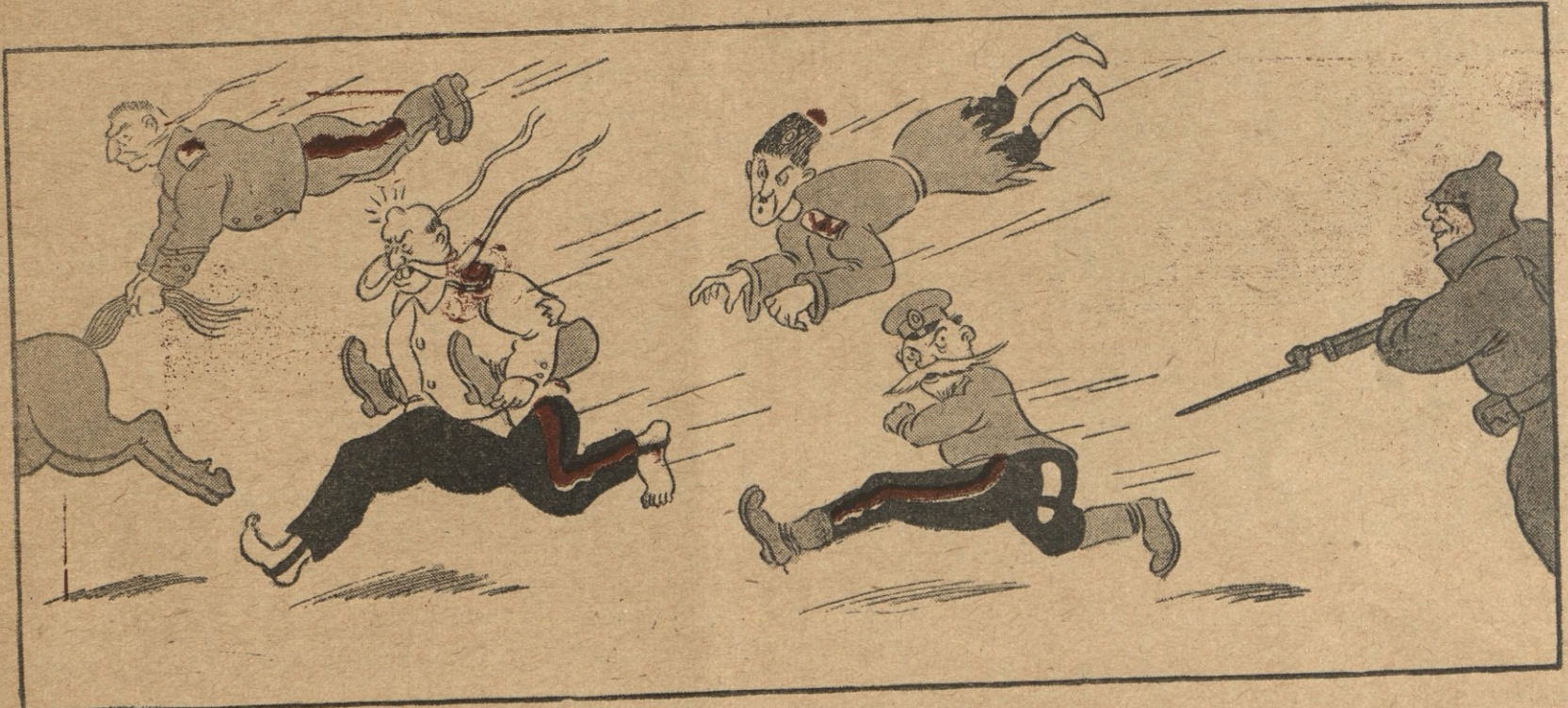
— მერე შვილო, ჯარისკაცები თავის მჩაგვრელ კაპიტალისტებს, ფაშისტებს მიუბრუნდებიან და გაანადგურებენ.

— მერე, ჩემო ბაბუ?

— მერე, იქაც ისეთივე წყობილება იქნება, როგორც ჩვენთან არის, მერე მთელი ქვეყნის მუშები და მშრომელები თავისუფალნი იქნებიან, სიამტკბილობაში იცხოვრებენ... წამოდი, დაიძინე...

— მე კიდევ ტანკისტი ვიქნები, მერე ცხენი მეყოლება და ბუდიონელი ვიქნები, მერე ზარბაზანი მექნება და ვისვრი შორს, შორს... მერე გემი მეყოლება და კაპიტანი ვიქნები... მერე გმირი მფრინავი ვიქნები, ფაშისტებს გაანადგურებ... მერე ძია სტალინთან მიფრინდება და ვეტყვი: გთხოვთ, ძია სტალინ, მე და ჩემს რაზმს დავვრთოთ ნება, ფრენით შემოვიაროთ მთელი დედამიწის გარშემო და ვახაროთ ფაშისტების განადგურების ამბავი... ძია სტალინი გაიღიმებს და მეტყვის: ყოჩაღ ბიჭებო, თქვე ღმერთძალეობო, კარგი შევარდნები გვყავებართ...

პრინციპული
გონიერების

გამსაღებო მკვლელობის მთავარი პერსონაჟების იტორიკა.

ერი გათხოვება

მთვარის შუქით მოფენილ სოფლის შარაგზის მახლობლად, ტირიფის ძირში ორი ლანდი მოსჩანს. პატარა არხში წყალი მირაკრავებს. ძაღლის ყეფა მყუდროებას არღვევს. ხის ძირში დიალოგი იწყება:

- გოგოვ!
- რა იყო?
- ახლოს მოიწი...
- სულერთია...
- მომისმინე: მივდივარ მაგრამ ჩემი გული შენთანა რჩება...
- სად მიდიხარ?—გაოცდა ქეთინო.
- წითელარმიაში.
- დიდი ხნით?
- ორი წლით...
- უჰ!—ამოიოხრა ქეთინომ.
- რა იყო? დიდი დროა ჰკითხა გიორგიმ.
- ჰო, მერე მე?
- რა, შენ?
- გიცადო?
- მაშ!
- არ შემიძლია, გათხოვება დროზე სჯობია.
- დაგნიშნავ და ისე წავალ, ჩემი არ იქნები?
- არა, არ მომასვენებენ...
- ვინა?
- ბიჭები, ახლა შენი ხათრით ვერაფერს მიბედავენ...
- რაო, თვალებს გიპრაწავენ?
- ჰო.
- ერთი შენებურად დაუცავხანე და...
- ვერ მოვიშორებ...
- მაშ რა გინდა, სამშობლო არ დავიცვა?
- ჰო, მაგრამ...
- მშვიდობით, თუ არ დამიცი შენ იცი.
- გიორგი, გიორგი, მიდიხარ?
- მივდივარ...
- დაიცადე...
- ვერ დავიცდი...
- და ასე დაშორდნენ ერთმანეთს ლანდები ტირიფთან...
- ხანი გავიდა.
- გიორგი შორეულ აღმოსავლეთში უკვე გამოცდილი მესაზღვრეა, იგი ფრთხილად სდარაჯობს თავისი ძაღლით „ტოლიათი“ საზღვარს და თავის სოფელსაც არ ივიწყებს.
- სოფელში გაზაფხულის სუნი დადგა. და როცა ერთ დღით ქეთინო სახლში ბრუნდებოდა, მას ბარათი მისცეს ხელში.
- ქეთინომ ბარათი გახანა:
- „სალამო ქეთინო! როგორც შენი წერილიდან სჩანს შენ უკვე თხოვდები, ნება შენია, ისე მოიქეცი როგორც გერჩიოს, მე კარგად

ვარ, ერთად ვართ ბუჩქებში, ტყეში და ყველგან მე და ჩემი განუყრელი მეგობარი „ტოლიათი“

ქეთინომ „ტოლიათი“ წაკითხვაზე სახე შეიქმუნა და წარმოსთქვა:

— აა...უკვე მეგობარიც გაუჩენია, ბუჩქებშიც და ტყეშიც თურმე ერთად სეირნობენ, უსინდისო,—და ქეთინომ კითხვა განაგრძო. —სამი ჯაშუში ცოცხლად ჩავიგდე ხელში, დამაჯილდოვეს. საზღვრის ერთ დამრღვეს „ტოლიათი“ კალთა შემოახნია.

— რაო? კალთა შემოახნიაო? მერე, მერე?— ჩვენ მხიარულად ვცხოვრობთ. — განაგრძობდა ქეთინო,—აქ მოწყენაზე ოცნებაც კი არ შეიძლება. გუშინწინ იაპონელმა სამურაებმა სროლა აგვიტეხეს, ჩვენს ტერიტორიაზე ცდილობდნენ გადმოსვლას. მე და ჩემს ოთხ ამხანაგს, ორმოცის წინააღმდეგ მოგვიხდა ბრძოლა, ჩემს წილად ოთხი სამურაი სიცოცხლეს გამოვასალმე; უკან გაქცეულებს კი მივაძახე: დეე იცოდნენ თქვენმა შესვეურებმა, რომ ჩვენი მიწა წმინდაა და ხელუხლებელი. ჩვენი საზღვარი მუდამ მიუწვდომელი იქნება თქვენთვის მეთქი. „ტოლიათი“ ფეხში დასტრეს, გამწარებულმა ერთი სამურაი ცოცხლად დაგლიჯა; ფეხი შეგუხვებე და ახლა უკეთ გრძნობს თავს.— უკეთ გრძნობს თავსო! ერთი უყურეთ როგორ ზრუნავს მასზე, — ჩაილაპარაკა ქეთინომ და კითხვა განაგრძო: — ნახვამდის, იყავით კარგად.

გიორგი

ქეთინოს სახე აუწითლდა.

ერთი კვირის შემდეგ ქეთინომ კვლავ მიიღო გიორგისაგან ბარათი:

— გიგზავნი ჩემს მეგობრის სურათს, — ამოიკთხა პატარა ქალაქზე ქეთინომ.

— როგორ გაბედა რომ თავისი საყვარელის სურათს მიგზავნის,—სთვა ქეთინომ, და როცა სურათს დააცქერდა შერცხვა და ოდნავ გაეღიმა; ლამაზ მუყაოზე ამაყად იდგა გიორგი თავისი სასაზღვრო ძაღლით — „ტოლიათი“.

— „ტოლიათი“ ძალღი ყოფილა,—სიხარულით წამოიყვირა ქეთინომ და გულიანად გადაიხარხარა.

ქეთინომ გიორგის კვლავ გაუგზავნა ბარათი. ქეთინო სწერდა: „გიორგი. მე უკვე გავთხოვდი და ჩემზე ნულარ იფიქრებო“. დალონდა გიორგი, მაგრამ რას იზამდა.

მალე გავიდა დრო.

და როცა ორი წლის შემდეგ გიორგი სოფელში, ცოლით, და გულზე წითელი დრო-

შის ორდენით შვებულებიდან დაბრუნდა, ქეთინომ სახე აიმრიხა.

სალამო ხანია.

დღეს სოფლის კლუბში გიორგის მოხსენებაა ხასანის ტბასთან მომხდარი ბრძოლების შესახებ. დარბაზი ხალხით გაჭედულია.

— დიდხანს ემახსოვრებათ იაპონელ სამურაებს და იმათ დამქაშებს ეს გაკვეთილი. ისინი დარწმუნდნენ იმაში, რომ წითელი არმია ძლიერი და უძლეველია—დაასრულა გიორგიმ. ტაშის გრიალმა დაფარა გიორგის უკანასკნელი სიტყვები.

— შეკითხვები თუ არის?..

— არის,—გაისმა ხმა და ფეხზე წამოდგა ახალგაზრდა გოგონა.

— ტოლიათი სად არის, თქვენი ერთგული მეგობარი?

— ტოლიათი, ჩვენი საზღვრის ერთგული დარაჯი კვლავ საზღვარზე დარ...

გიორგიმ აღარ დაამთავრა, იგი შეჩერდა, იცნო:

— ქეთინო,—წამოიძახა მან,—გამარჯვება, როგორა ხარ...

— ძალიან კარგად. — კვლავ ჯიუტობდა ქეთინო.

— შენი ქმარი აქ არის? გამაცანი. — უთხრა გიორგიმ.

— მე ქმარი არა მყავს. —სთქვა ქეთინომ და გატრიალდა.

— ქეთინო, ქეთინო, მოიცა, ცოლი გაგაცნო. —მიაძახა გიორგიმ მაგრამ ცრემლმორეული ქეთინო სადღაც გარბოდა. და იმ საღამოს მთვარიან ღამის შუქზე, სოფლის შარაგზის მახლობლად, კვლავ იმ ტირიფის ძირში ორი ლანდი მოსჩანდა.

— ქეთინო!

— რა იყო?

— მიყვარხარ. — ლელავდა ახალგაზრდა ვაჟი.

— ჰო, მერე?

— გამომეცე ცოლად.

— იმ შემთხვევაში გამოგყვები, თუ წითელარმიაში წახვალ.

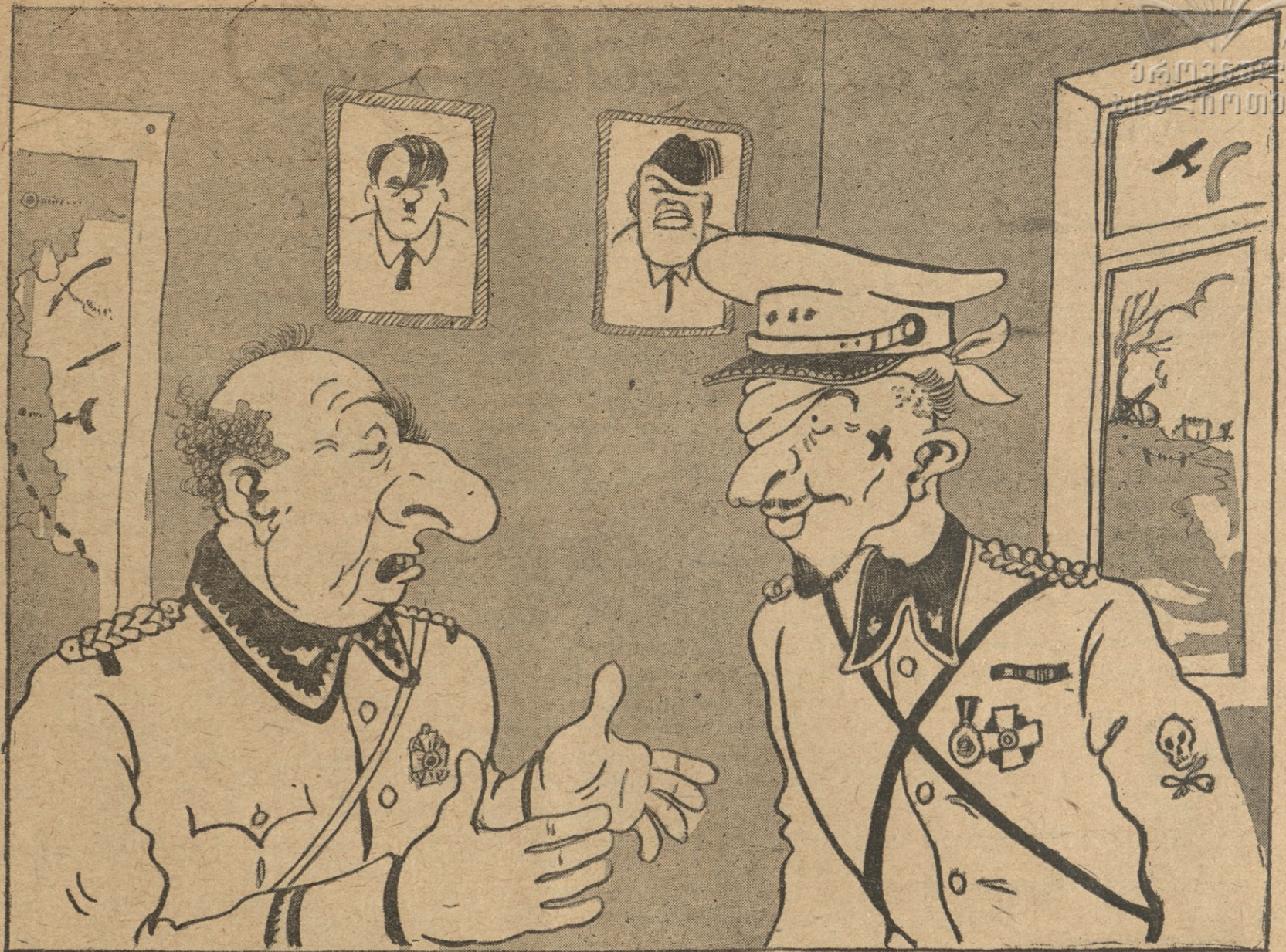
— წავალ, მაგრამ ჯერ დრო არ არის.

— არა, უნდა წახვიდე.

— მერე შენ? დაიცდი?

— დავიცდი. ოთხ წელს დავიცდი. — სთქვა ქეთინომ, რომელსაც თვალწინ უდგა სამხედრო ტანსაცმელში გამოწყობილი გიორგის განიერი მხარბეჭი და გულმკერდი ლამაზი ორდენით.

კ. გოგიაშვილი.

მ ი ზ ე ზ ი კ ა ე ზ ა ნ ი ს ა

ზაშინსტი გენერალი: — ახე რამ დაგაღონათ, ბატონო ფრანკო?

ფრანკო: — როგორ არ დაღონდები, ჩვენ ჯერ კიდევ ბევრი დახმარება გვჭირია და ჩაურევლობის კომიტეტს კი აუქმებენ თურმე.

მ უ ხ ა მ ბ ე ზ ი

ღეძსი, რომელსაც დასწავრდა საიათნოვა, ახლა რომ ცოცხალი იქოს

ქალო, ქალო, მიტხარ—რათ მეშალები?
მომაპყარი ერთხელ მაინც თვალები!

თუნდც ჩახვიდე ჯოჯობეთში, იცოდე,
იქაც მოვალ, თუნდაც ცეცხლში ვიწოდე,
როდის იყო, რომ სიძნელემ მაშინა,
სტახანოვად გადაქცევი მაშინა...
ჭაჭურლილებს გავთხრი ბაქო-შირაქის,
გავალ მიწის მე მეორე ბირამდის,—
და მიგაგნებ, ვერსად დამეშალები,
მომაპყარი ერთხელ მაინც თვალები.

თუნდც ჩამავლო უფრო მძიმე ჭირშია—
დამეშალო ოკეანის ძირშია—
„ტარონივით“ ამოვიღებ გჯეროდეს...
შენ ჩემი ხარ, ცოცხალი ვარ ჯერ ოდეს...
მეც იცოდე, ვერსად დამეშალები,
მომაპყარი ერთხელ მაინც თვალები.

თუნდც გაფრინდე, დამეშალო ცაშია;
ან კუნძულზე ოკეანე-ზღვაშია—
გადვიტევი მძლავრ ჩვენს თვითმფრინავადა,
და ყინულმჭრელ გემიდა და წავადა

და მოგნახვ ღრუბლებში და ცაშია,
ტაიგებში, კუნძულებზე, ზღვაშია...
ეს იცოდე—ვერსად დამეშალები.
მეც რას უცილი...მომაპყარი თვალები.

თუნდც პოლუსზე წადი და დამეშალებ;
რა ვგონია, იქაც მოვალ მე შალე.
პაპანიჩად გადაქცევი, იცოდე...
მეც ნუ მტანჯავ, შემიბრალებ, მიცოდე...
ქალო, ქალო, ვერსად დამეშალები
და ნუ ნაზობ, მომაპყარი თვალები.

ქალო ნუ ხარ სიყვარულის უარზედა,
არ გაბრიყვდე, არ გაფრინდე მარსზედა,
კოკინაკი იქაც ამოფრინდებია,
ღრო აჩისთვის დიდი არ მოგვიწდება,
გმირებისთვის ეს საქმეა ძღველი...
ილარა გაქვს დისამალი ძღველი...

შენ ჩემი ხარ, ცოცხალი ვარ ჯერ ოდეს;
ეს იცოდე, ეს გრუამდეს და გჯეროდეს...
შა, გაიგე, ვერსად დამეშალები,
მომაპყარი თანაგრძნობით თვ.ლები.

ექვსი წელიწადია ვიცნობ ევტროფი წიკიპაძეს.

ოცდაცამეტი წლის იანვარში ვილაც ახალგაზრდა კაცი შემოცუნებულდა ჩვენს დაწესებულებაში. საშუალო ტანის, დაბალშუბლიანი, ქროლათვალეებიანი.

— ყოჩალი ბიჭია—თქვა ევტროფიზე ადგილკომის თავმჯდომარემ—უფროსთან ასეა აი,—და სალოკი თითები ერთი მეორეს გაუხახუნა.

— კრასავეცი!—თქვა საქმისმწარმოებელმა ქალმა და სარეფი ჩაიხედა.—რა თანამდებობაზე გადმოიყვანეს?

— ისე მუშაკათ,—შიუგო ადგილკომის თავმჯდომარემ.

— რა პროფესიისა?—ახლა სხვამ იკითხა.

— პასუხისმგებელი მომუშავე.— იმასაც უპასუხეს.

— ჩვენთან რომელ ნაწილში იმუშავენ?

— მგონი ადგილკომში, ჩემთან.— თქვა ადგილკომმა და ჩურჩულით განაგრძო—შოკლეთ საქმე ასეა: ეგ კარგი მუშაკია, თავისუფალი იყო და უფროსმა ვერ გაიმეტა სხვაგან გასაშვებად. ხომ მიხვდით, ვიდრე ადგილი არ იქნება ისე მუშაკად იმუშავენ, მერე კი—ასე.

მეორე დღეს ჩვენი დაწესებულების თანამშრომლები კავშირის კრებაზე გულდასმით შეუდგნენ ადგილკომის ისე მუშაკის ევტროფი წიკიპაძის სიტყვის მოსმენას: ყველას ღიმილი ეკრა სახეზე და ხან ევტროფის შეხედავდნენ, ხან უფროსს.

ევტროფიმ დაიწყო:

— ამხანაგებო! მოგეხსენებათ, რომ თქვენ ყველანი კავშირის მაკულატურაში შედიხართ...

— ნომენკლატურაში, ბიჭო.— გაუსწორა უფროსმა.

— ტოის, მაკულატურაში, დიახ—და განაგრძო—და არავითარი უფლება არ გაქვთ უფლება არ გქონდეთ ექვსკურსიაზე წამოსვლისა. არსებობს ექვსკურსიის ორი ორიანტი: მცხეთა და კოჯორი,

და ევტროფიმ კენჭი უყარა, თუ ვინ სად წასვლის მომხრე იყო.

იმ დღეს უფროსის ხათრით აშკარად არავის გაუცინია.

ორი კვირის შემდეგ უფროსმა წინადადება წამოაყენა ადგილკომში:

— ნიკიტეი ბიჭია, ბეჯბთი, მაგრამ ცოტა ცოდნა აქლია. უნდა გავზარდოთ. ჩემის აზრით კარგი იქნება სასწავლებლად გავაგზავნოთ.

ასე წავიდა ჩვენს დაწესებულებიდან ისე მუშაკი ევტროფი წიკიპაძე.

* * *

ერთი თვის შემდეგ პლენანოვის პროსპექტზე შემომხვდა ევტროფი.

— ევტროფი, კაცო, შენ ხომ სასწავლებლად იყავი გაგზავნილი, აქ რა გინდა, თბილისში?!—ვკითხე.

— ვერ გავიღი. სიცვიებია. თანაც, ხომ იცი: აქ პატარა ტიშის ვაკეთებდი თვეში და სამას მანეთზე, სტიპენდიაზე რა გამაძლებინებდა.

— ახლა მუშაობ სადმე?

— კი, როგორ არა, კინჩხაგერთიანებაში.

— რა თანამდებობაზე?

— ისე მუშაკად. პირობები კარგი მაქვს. თანამშრომლები პატივს მცემენ. გუშინ კრებაზე გამოვედი და ძალიან მიმიღეს—ავიაცია გამიმართეს.

— თვითმფრინავი შეგიძინეს?

— როგორ თუ თვითმფრინავი?!

— მაშ...ავიაცია...რაში გამოიხატება ავიაციის გამართვა?

— ტაშს მიკრავდნენ. რეპეტეო მიძახდნენ. იციონდნენ. უხაროდათ ჩემი ლაპარაკი; კინაღამ დაანგრიეს დარბაზი.

აშკარად ეტყობოდა ოვაციაზე ლაპარაკობდა ევტროფი. შეცდომა არ შევაძინევი, გამოვემუშვიდებე.

— ტელეფონით დამირეკე ხანდახან. ნუ დავკარგავთ ძველ მეგობრობას. დირექტორის კაბინეტში ვზივარ.— მომიძახა ევტროფიმ და თვალს მოეფარა...

ერთი კვირის შემდეგ რაღაც საჭირო საქმეზე მართლა დავურეკე ევტროფის.

— ევტროფი წიკიპაძე სასწავლებლად არის გაგზავნილი, ამხანაგო.— მიპასუხეს ტელეფონში.

* * *

— ტელეფონთან გთხოვენ.— მომმართა ერთ დღეს ჩვენმა თანამშრომელმა და ყურმილი ავიღე.

— სუში, ეტა ტი გავარიტ?—გაისმა ხმა ტელეფონში.

ხუმრობა მეგონა და ხუმრობითვე ვუპასუხე:

— და, სუში, ია გავარიტ.

— სუში, ტავარიჩ, გდე ვი პრაპალა. ია ევტროფი აქესენტიჩ გავარიტ.

— ევტროფი ხარ, ბიჭო?

— დიახ, წიკიპაძე ვარ, წიკიპაძე.

— სად დაიკარგე? შენ სასწავლებლად არ იყავი წასული?

— ვერ გავიღი, სუში.

— ახლა სად მუშაობ?

— იჩქრესტროიში, ტენნიჩესკა ჩასტში.

— რა თანამდებობაზე?

— პასუხისმგებელ მუშაკათ, ისე მომუშავე ვარ, შემოიარე.

* * *

„კაცო, დრასტი ჰავეა ხარ. მე აქ სასტავლებელში ვარ მარაპკონია ქი ვერ გავძლო გლახათ არის საქმე. სტიპენდია 400 გამიხადეს და მაინც არ მყოფნის. აქ ენიცას ვაპირებ ერთი გოგო მომწონს ძალიან. მინდა ცოლათ ვითხოვო მარა რა ალიმენტის მეშინია სუში თქვენთან რაიმე ისე სამუშაო ხომ არ არის აქანე ვერ ვჩერდები“. მწერდა ევტროფი ორი თვის შემდეგ.

* * *

ორი წლის მერმე მარჯანიშვილის თეატრის ლოქაში მოვკარი თვალი ევტროფის მიგუახლოვდი, ხელი გაუწოდე.

— ინჟინრობა მოგილოცო?

— რა ინჟინრობა?!—გაიკვირა ევტროფიმ.

— არ დაამთავრე.

— რა?

— სასწავლებელი.

— სუში მე მაშინვე მივატოვე ის სასწავლებელი. ვერ გავძელი, სიცვიები დეიწყო. სხვა თქვენ როგორ?

— კარგად, ახლა სად მუშაობ?

— ძუაგრეხპროში, პასუხისმგებელ მუშაკად.

— კარგია...გასუქებულხარ...

— ხო, ასე...ივანე როგორ არის ისევ თქვენთან მუშაობს?—შემეკითხა ევტროფი ერთ ჩვენ ძველ ლიტერატურულ მუშაკზე, რომელიც ევტროფის დროს მართლაც ჩვენს დაწესებულებაში მუშაობდა.

— არა...გიორგი სააკაძე არ ჯობიან!

— როგორ? მის მაგივრად ახლა გიორგი სააკაძე მუშაობს თქვენთან?

— არა, კაცო. ივანე ჩვენთან აღარ მუშაობს ახლა. პიესას სწერს: „გიორგი სააკაძეს“.

— გიორგი სააკაძე ვილაა?—იკითხა ევტროფიმ.

ხუმრობით მივუგე:

— ხარეწაო არტელის თავმჯდომარეა. კარგი მუშაკია.

— მეცნობება ალბათ—თქვა ევტროფიმ.— შეიძლება სახით ვიცნობ და გვაოი არ მახსოვს...

* * *

მას შემდეგ აღარ შემხვედრია ევტროფი წიკიპაძე. არ ვიცი ნაწყენია ჩემზე თუ ისე „გადილდაცდა“, რომ აღარ შეადრულობს. ვინ იცის, იქნებ სასწავლებლადაც გაგზავნიან ყოველ ორ კვირაში ერთხელ და ჩემს ნახვას ვეღარ ასწრებს. იქნებ თქვენს დაწესებულებაში მუშაობს ამხანაგო მკითხველო? მომწერეთ, შემატუობინეთ, ნუ დაიხარებთ.

ეპიგრავ მანუვიკის „კრივიკა“

— ბოლშევიკებმა დალუბეს საქართველო, კოლხიდა რომ ამოაშრეს იქ ციტრუსები დაურგავთ და თურმე ამ მცენარეებს შეწამლეს
კი სდომებია. ჩვენ როდის იყო ამ მცენარეებს რომ ვწამლავდით!

— შე კაცო... რაც არ გავვარნდა რას ვუწამლებდით!

სჯობს გვიან, ვიდრე არასოდეს

სოფ. გომის (ხაშურის რაიონი) ფოსტის წერილ-ბის დამტარებელმა ი. გულთოვმა გუშინ მცხოვრებლებს ახარა, რომ რაც ამ ზამთრის პერიოდში წერილები მოდის ყველას უკლებლივ გინახავ სახლში და გაზაფხულზე მინდვრის ამწვანებისთანავე ჩაგაბარებთო.

პ. ყ. ბ.

საწყალი ნოქარი

ს. კიცხის (ორჯონიკიძის რაიონი) კოოპერატივის ნოქარს გრიშა ოქრომჭედლიძეს ადგილობრივმა სკოლის დირექტორმა კეტი სთხლიშა თავში, რატომ ასი მეტრი ფართლის ნაცვლად მე მარტო ორმოცი მეტრი მომეცი და ჩემს მოწაფე ქრისტინას კი სამოციო.

ისემე

„წმინდანად“ ჩარიცხვა

ს. წევის (ხესტაფონის რაიონი) მცხოვრებმა მღვდელმა კასიანე ფარფატაძემ წმინდანთა სიაში ჩარიცხა ს. ქვედაწვეის კოლმეურნეობის თავმჯდომარე პარმენ ჭანკოტაძე (კნაჭა), რომელმაც მასთან ხელიხელ გადახვეულმა „მრავალჟამიერი სქეპა“ დ. ნიშნიანიძის ქელეხში.

ჭალელი

რანილი დირექტორი

ხესტაფონის თეატრის დირექტორმა ნ. ცერცვაძემ პრემიერა „ვინ არის დამნაშავე“ მუშტი კრივით გახსნა და პიესის მაგივრად საზოგადოებას უჩვენა ჩხუბის ოსტატობის საუკეთესო ნიმუშები.

კ. კლდეოული

ი უ ბ ი ლ ე

სამტრედიის რ. გ. მობრდილთა ათწლეულის დირექციამ გადასწყვიტა იუბილე გადაუხადოს ამავე სკოლის ეზოს ჭას და მასზე დაკიდებულ ფერდებშეღეწილ ვედროს, რომლებიც სრული ათი წლის განმავლობაში ყოველგვარი გასუფთავების გარეშე თავიანთ მოვალეობას უმანკოდ ქასრულებენ და „საუტხოო“ წყლით უხვად ასახრდობენ მოწაფეებს.

ხიბლარელი

მუხაითი კლუბის გამგე

ახალსოფლის (ცხაკაიას რაიონი) კლუბის გამგე ოლია ჩიქობავამ ამ ექვსი თვის განმავლობაში ექვსჯერ შეხედა კლუბს, ხომ თავის ადგილს არისო, ექვსჯერ გარეგნო გულში კლუბის დამტრეფული ფანჯრების და ჩამონგრეული ქერის რემონტი. ექვსჯერ გადასწყვიტა კლუბში რაიმე გართობის ნოწყობა და ხელფასი კი მიოლოდ თორმეტჯერ მიიღო.

შ. შახი.

„მისაბაჰი“ მავალითი

თბილისის რაიალმასკომთან არსებულ რემედასის ორგანიზაციის ბიუროს თავმჯდომარემ 7 თვის გახმაგლობაში ერთი 7-წუთიანი კრება მოიწვია თვითგადარჩევისათვის.

უმანკო

ინვრიბანი სვამრალ მოჯახში

— გოჭი შეუწვავია, საცივი—მლაშე, ღვინო მუავეს ჭვავს, მომეციო ჩქარა საჩივრის წიგნი!

იუმორისვის ნაამბოვი

ამას წინათ ერთი მსახიობი გადამეკიდა: „ესტრადის ნომერი არა მაქვს, თუ ძმა ხარ დამიწერე, ჰონორარზე არ გაწყენინებო“. ერთ კვირას დამდედა უკან. დილას სახლიდან გამოსვლას და დღისბოლოს სამსახურიდან წამოსვლას ვერ ვახერხებდო, ყოველთვის კარებში მიხვდებოდა:

— თუ ძმა ხარ, ჩემო ძამია, დამიწერე რამე და კოტე მოგიკვდეს თუ ფულზე გაწყენინო,

გავბრიყვდი, დაუწერე — ფელეტონი „თბილისის ღამე“. ჰონორარის მოსატანად ორი ანტში დამინიშნა პაემანი და სხვა ფელეტონის ჰონორანიც იქ დამატოვებინა: არ მოვიდა.

ერთი თვე გავიდა. უგზო-უკვლოდ დაიკარგა ესტრადის მსახიობი—კოტე.

ორი კვირის წინ სახ. ესტრადის თეატრში კონფერანსიემ რიხით გამოაცხადა, რომ საკუთარ ფელეტონს „თბილისის ღამეს“ წაიკითხავდა ავტორ იუმორისტი არქიფო ჭანკვეტაძე.

შეასრულა არქიფომ ფელეტონი.

ფელეტონი ჩემი იყო, არქიფო კი საიდან გამოტყვრა ვეღარ გავიგე,

იმ დღის შემდეგ ქუდმოგლეჯილი დავეძებ ესტრადის მსახიობ კოტეს, მაგრამ ვერსად დავიჭირე.

გუშინ რედაქციაში ერთი ყმაწვილი კაცი შემოვიდა. თმა უკან ჰქონდა გადავარცხნილი მწერლის კვალობაზე.

— ფელეტონი მაქვს.—განაცხადა მან.

— მოკვეციო, დავბეჭდავთ.

— მე ახალგაზრდა მსახიობი ვარ, მაგრამ ფელეტონებსაც ვწერ. უმთავრესად ესტრადის მსახიობებს ვუწერ.—და ფელეტონი გამომიწოდა,

ფელეტონს სახელად „თბილისის ღამე“ ერქვა. ვიცანი ჩემი იყო, მაგრამ თავზე საიდან მოხვდა გვარი: „ჭიპაშვილი“ დღემდე გამოურკვეველია.

— ამას თუ დამიბეჭდავთ, კიდევ დაგიწერთ.—მართალი კაცის ტონით განაცხადა ახალგაზრდამ და წავიდა.

სილიბისტრო ზანდუკაძემ ცოლი სოფლად გაამგზავრა და შინ რომ დაბრუნდა მოწყენილი დადიოდა ოთახში. ცოტა ხნის სეირნობის შემდეგ გულმა არ მოუთმინა და საღდაც წაგდა...

გავიდა ქუჩაში. კარგახანს დადიოდა რუსთაველის პროსპექტზე წინდაუკან და ბოლოს როგორც იყო შეხვდა ერთ ახლობელ მეგობარს.

— ოჰ, შენ კი ავაშენა!—მიაძახა სილიბისტრომ მეგობარს,—წამო ქიშვარდი წამო!

— სად, სილიბისტრო?

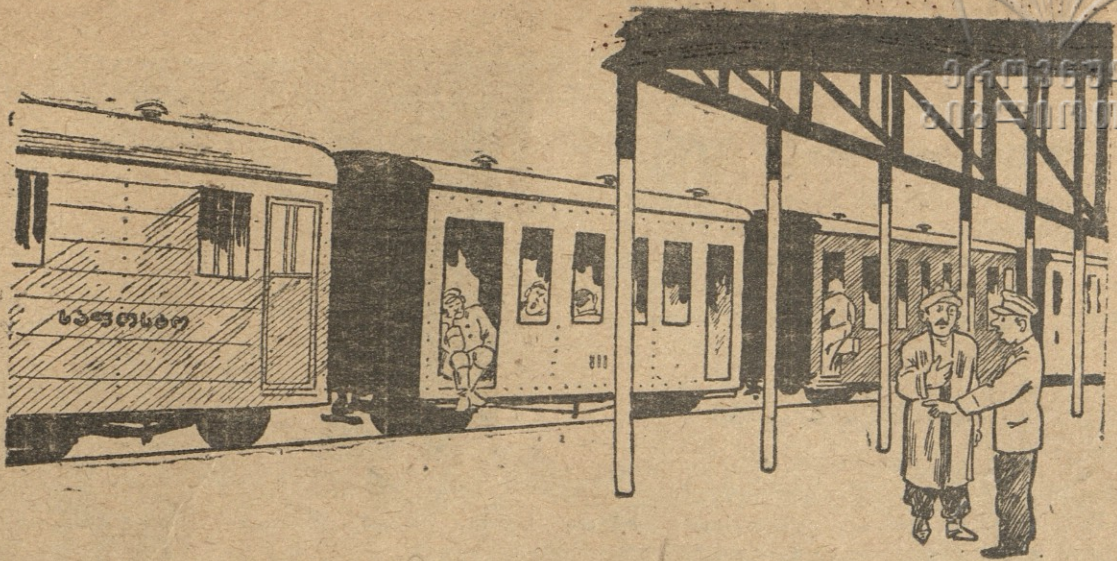
— ეგ რა შენი ჭკუის საქმეა. წამო და გაიგებ!

— მაინც.—გაჯიუტდა ქიშვარდი.

— ციურმა წვეთმა გააგრილოს ყელი კაცისა!—მიუვო სილიბისტრომ და ამის შემდეგ ქიშვარდისათვის ყველაფერი გასაგები შეიქნა.

— ეგრე გეთქვა შე კაცო, რაღას მაწვალეზღი.—მიუვო ქიშვარდიმ და ისინი აჩქარებით წავიდნენ მახლობელ სარდაფისაკენ.

ღვინით გაღეშილი სილიბისტრო ღამის 4 საათზე დაბრუნდა შინ, თუმცა მის მცნებაში ერთადერთი აზრი მაინც იყო ჩარჩენილი, „სამსახურში არ დავიგვიანოვო“, რადგან მით უფრო გამღვიძებელი მის სახლში არავინ იყო. სინათლე არც კი აუნთია, გაუხდელად გაგორდა სილიბისტრო ლოგინზე, რომელიც განჯინის გვერდით იყო მიდგმული. ერთი საათის შემდეგ ჩაყოლილმა მიზანამ, რომ „სამსახურში არ დავიგვიანოვო“ ზეზე წამოაგდო სილიბისტრო. ხელის ფათურით გააღო განჯინის კარი (მას კი ეგონა, რომ სტავენებს აღებდა), გაიხედა: სიბნელე იყო. მაშასადამე, შეუძლია კიდევ იძინოს—იფიქრა და ძილი განაგრძო. რამდენიმე ხნის შემდეგ კიდევ წამოვარდა ზეზე სილიბისტრო და ახლაც განჯინის კარი გამოაღო „სტავენების“ მაგიერ. გაიხედა: სრული სიბნელეა. იფიქრა, საქმე კარგად არის, სჩანს მაგრად გამოვიძინებო და ისევ ჩაწვა... ასე კიდევ სამ-ოთხჯერ გაიმეორა სილიბისტრომ იმ ღამეს. ბოლოს ძილი რომ მობეზრდა, იფიქრა რაშია საქმე, მოულოდნელად არქტიკაში ხომ არ გადავედი, სადაც ექვსთვიანი ღამეები იცისო და ზეზე წამოვადგა... შეისრისა თვალები, გააღო ახლა უკვე სტავენები (და არა განჯინის კარები) და რაღას ხედავს. ვაი, თავო და ოჯახო! ეს რა ამბავია. მზე საშუაღლეოზე გადასულა და ქალაქი ქვეშ მოუქცევია. გულგახეთქილმა სილიბისტრომ აღარც კი ჩაიცვა ტანზე (თუმცა არც მან იცოდა თუ რა ჩაიცვა და როგორ ჩაიცვა) პირდაუბანელი გავარდა ქუჩაში და გაიქცა სამსახურისაკენ. ჭზაში შეშინებული ცალი თვალით ახედა საათს და დღის სრული სამი საათი რომ შენიშნა კინაღამ გული წაუვიდა და ისევ შინისაკენ იბრუნა პირი: „სულ ერთია, უკვე მოხსნილი ვარო“. იფიქრა და ბორძიკით მოადგამდა ნაბიჯებს.

„პროფლანკაჟი“

— ამ მატარებელს არასოდეს დაუგვიანებია და დღეს რა დავმართა? — ვერ ხედავ? საფოსტო ვაგონი მოუბამთ...

რეცენზენები

ხელოვნების სამმართველოს შენობის წინ ერთი ნაცნობი კრიტიკოსი შემომხვდა. ზღლიაში ნაბეჭდ ქალაღდების კონა ჰქონდა ამოჩრილი.

- რა არის აქცენტი, ეგ?—შევეკითხე. — ბიესა, სარეცენზიოდ მომცეს. — ვისია? — კაპურჭაძის. — ვიცი—ვიცრუე—რა ჰქვიან? — „რაი ვართ“ ჰქვიან, კომედიანა. — ვიცი, ვიცნობ, ცოტაძეს ჰქონდა სარეცენზიოდ, დაიწუნა. — დაიწუნა? — ცნობისმოყვარედ იკითხა აქცენტი. — ჰო, გაანადგურა, საერთოდ ეს ბიესა არ არისო რეცენზიაში დაუწერა. სიუჟეტი არა აქვსო. მასხრობააო. — დაიფიცე. — რად უნდა ფიცელი კრიტიკოსი სარიონიც მაგ აზრისაა მაგ ბიესაზე. არაურად არვარგო, რეცენზიის დასკვნაში დაუწერა. — ვნახოთ, წავიკითხოთ აბა—თქვა აქცენტი და გამშორდა.

* * *

ათი დღის შემდეგ ხელოვნების სამმართველოში „რაი ვართის“ ავტორს კაპურჭაძეს შემოვხვდი. რაღაცაზე იყო გაბრაზებული. ვიღაცას ხმამალა ავინებდა.

— ვინ გაწყენინა, კაცო?—მივმართე კაპურჭაძეს.

— ეშმაკმა რომ არ იცის მაგათი თავი. ვიღაც ლაწირაკი აქცენტი. სარეცენზიოდ მისცეს ჩემი ბიესა „რაი ვართო“, არაფრად არ ვარგაო. დაუწერია. ცნობილი კრიტიკოსები ღამის არის ქებით გასკდნენ, ყველამ დაღებთი შეფასება მისცა და ეგ კი, ეგ წერაკითხვის უცოდინარი ბიესას მიწუნებს. კაპურჭაძეს სამიძმარი ვუთხარი და გაეშორდი.

რუსული იუმორი

მოხარხაზული

— მე აქ განცხადება შემოვიტანე პარტიაში მიღების შესახებ... ათ ეკზემპლარად. — რატომ ათ ეკზემპლარად? — დაჩქარებისათვის, თქვენ ხომ მითხარით რომ როგორც კი ათი განცხადება თავს მოიყრიდა, მაშინვე განიხილავდით...

საუკეთესო საუშაღქვა

— როგორ ისწავლეთ კულტურულად ვაქრობა? რომელ წიგნით? — ყველაზე უფრო საჩივრის წიგნით...

ზუსტი მიზანი

— მე თქვენ „დიკტანტი“ სუსტი დამიწერეთ. ეს არ არის სწორი. — სწორი რომ არ არის ამაში გეთანხმებით, მაგრამ სუსტზე დაბალი ნიშანი რომ არ არსებობს რა გიყოთ?

სულ უბრალოდ

— მითხარით ერთი, როგორ იხსომებთ ამ კომპოზიტორის სიმღერებს. — სულ უბრალოდ: ვიხსომებ იმას, თუ რომელ კომპოზიტორებისგან არის ეს სიმღერები მოპარული...

* * *

— ივან სიმონის-ძემ იწყინა, რომ მას გზებთში რაიონული უქნარა უწოდეს. — მმ, როგორ არ იწყინებოდა! ის ხომ საოღქო მასშტაბის მუშაკია!

ქალბის საზონი

იყო და ცხოვრობდა ქვეყანაზე ერთი ივან ივანიჩი. როცა გაზაფხულდა მან თავისთვის ერთი ქუდი შეიძინა და დიდად ბედნიერი იყო, რომ ასეთი ქუდი ძლიერ უხდებოდა შავგვერემანებს. მაგრამ სამწუხაროდ, იგი ვითომ იჭვიანი კაცი იყო და ჩქარა ემორჩილებოდა გარეშე ვავლებებს.

— თქვენ მამა-ჯან. ჭკუიდან შაბერტყილხართ.— უთხრა ერთმა ყონაღმა—ნეუქელი თქვენ ვერ გაგივიათ, რომა ეხლა ფართო ფარფლიან შლაპკებს ატარებენ. ბარემ ერთი ფრივიის შლაპკაც დაგეხურათ რაღა.

ივან ივანიჩი დაფრთხა და კარტუზი იყიდა. მაგრამ ამითაც დიდხანს არ მოუსვენია...

— ნაროდნიკებში ჩაეწერეთ?—გამოაჯავრა ერთმა ნაცნობმა მოხუცმა—ჰე-ჰე-ჰე-ჰე... აბა ერთი ცოტაც მაიცა ვისიც ჯეროა, სუყველას მოუყვებო.

ნაცნობი ხუმრობდა, მაგრამ ყოველ შემთხვევისათვის ივან ივანიჩმა კარტუზი შეინახა და ცილინდრი შეიძინა. ცილინდრი მას, თქვენც ნახავდით, ძლიერ შეენოდა, მაგრამ... ერთხელ გზად რაღაც დოხანად თავისი ბიძაშვილი შემოეყარა.

— ეს რაა შე ეშმაკის საფრთხობელავ, ცილინდრი დაგიხურავს.— უთხრა ბიძაშვილმა.— ეხლა ცილინდრს ვილა ატარებს, მხოლოდ ბებრუტუნები და ქარაფშუტები.

რომ ქარაფშუტად არ ჩათვალათ ივან ივანიჩმა იყიდა კოვარტიანი თეთრი ქუდი. ითვლებოდა რა კოლეჯის რეგისტრატორის წევრად, მას უფლება ჰქონდა ეტარებინა კოვარტა...

აი, თურმე, როგორი პატივმოყვარე ყოფილხართ თქვენ. უთხრეს მას ქალიშვილებმა.

— ბიუროკრატი! გაიწრიბინა ერთმა სემინარისტმა, რომელიც მილისა და ბეკლის კითხვით იყო გართული.

რას იზამ კაცი! ივან ივანიჩმა მიაგლო კოვარტიანი ქუდი და ქუდების მაღაზრ ბში შესაფერი ქუდების შესყიდვა იწყო. იყიდა კოკობივით თკ. ოქინა—უთხრეს, რომ მის სახეს არ უხდება. იყიდა პანაშის ჩალ ავან მოწნული შლიაპა—იგი შეარცხვინეს თქმით, რომ ჩვენს დროს არა პატრიოტულია ინგლისურ წარმოების და ისიც მერე რესპუბლიკური ჩალისაგან მოქსოვილი შლიაპების ტარებაო, დაიხურა სამკუთხა ქუცო—უთხრეს, რომ სამკუთხურებს მხოლოდ უქმე დღეებში ატარებენ... დიდხანს დაყილობდა იგი მაღაზრებში, დიდხანს იცვლიდა შლიაპებს, ბოლოს შექანჯალდა, შეაფურთხა ეშმაკს და ქალაქში უქუდო იწყო სიარული. ორი დღე დადიოდა იგი ამგვარად, მაგრამ მე ამე დღეს გოროდოვოიმ თავაზიანად შენიშნა, რომ ასე სიარული დაუშვებელია, რომ კეთილმოწყობილ სახელმწიფოში ქუჩებში უქუდოთ სიარული არ შეიძლება: რას იფიქრებენ უცხოელები. რომ აღარ იცოდა რა ექნა, მივიდა იგი სახლში სასოწარკვეთილი და გაჩერდა რა თავისი არსების პორტრეტის წინ, დაიხალა საფეთქელში ტყვია და განუტევა სული. განუსვენოს გვამსა შენსა პატიოსანო მშრომელო!

ბოროტმა ბედმა სიკვდილის შემდეგაც აღარ მოუსვენა მას. განსვენებულის ბინაში გამოცხადდა სასამართლოს ბოქაული და ყველა ნამკვდრევი შლიაპები აუქციონით გაჰყიდა. ნაღდად ამოღებულ იქნა 101 მან. და 82 კაპ.

თარგმანი: გ. ბაბუაძისა.

ემბავი სტუდენტების

ეროვნული
საზოგადოებრივი
საბჭო

დეკანატში ომ გადახდილს, სტუდენტალაქში მომცეს ბიზნესი სინარულმა თავში დამჭკრა, კოჭებამდე გაირბინა. გულმა იწყო ბავა ბუგი: უჭეროსა მომცეს ჭერი და ქუჩაში აღვირახსნილ შოფერივით გავექერი.

ჩემს სანატრელ სავანესკენ გამოვქუსლე სწრაფად ისე, რომ თბილისის ტრამვაივით ცხრა ქალ-ვაჟი გადავსრისე. აქ შეკარეს დაძინებულს ხელი ვკარ და წავაქციე. ჩემი ბარგი მე ჩემს ახალ ბინისკენ გავექციე.

კომენდანტის ძებნამ მომკლა, პირწავარდნილ შერლოკს ვგავდი. გარეგნადაც რომ დავიწყე, ძლივს საღამოს დავბინავდი. მეორე დღეს ალიონზე, მზის ნათელიც არ ჩნდა არსად. სტუდენტაპარიკმახეროში შეველ წვერის გასაპარსად.

რიგში დგომით ღონემიხდილს, გულს მომაწვა ბოღმა ცხარი, და მივენდე პარიკმახერს ისე, როგორც ყასაბს ხარი. მივეც ჩევი ორმანეთის, სამმანეთად გაცემული, თავს დამადგა ენამქვერლი და ქადაგად დაცემული.

ხან ესა თქვა, ხან ისა თქვა—ნახული და გაგონილი, მყისვე გულზე ამაფარა ტილო წვირით გაქონილი. კილო ხორცი ჩამომთალა სამართებლის ერთი გასმით, — სულიც, გულიც — ორივე ერთად შემებოჭა ბოღმის თასმით.

შეფუყვირე — ეს რა არის? — რა იქნება, ხორცილო, ამისათვის რად ცხარდებოთ, მანეთი ღირს პორცილო... დავმუნჯდი, ბედს დავმორჩილდი, სასულეში ჩაძვრა ენა; ორმოც წუთში პირზე ბამბის პლანტაცია გამიშენა...

სასადილოს კიბეები ბნელში ძლივს ავთავე, ჩაი მაშინ მომიტანეს, როცა პური გავათავე. დავწვდი ჭიქას, ჩაის ნაცვლად ხელში შემრჩა ცივი წყალო, ცივ კუჭს მოხვდა ცივი „სუ“ და მთლად გაგბლიკდი მე საწყალო...

ბუფეტის წინ ავღრიალდი: „გღე ჟალობნი კნივა“ მეთქი. სისხლი თავში ამივარდა, ბოღმის ტალღით მონახეთქი. ვინცხამ ბანიოთ დაიქუხა: „ჰადი სუდა ქენიაო, აუხსენი ამ იდიოტს ჩვენი პალაქენიაო“.

ისევ ბინას დაეუბრუნდი, ეზო-კარი განველე ფართე, სანავვე ყუთს წავედევი და ნავავში გავიშხლართე...

ტარიფონი

სიორღიას სიმღერა

(აბაშა, სოფიეთის კოლმეურნეობის მელორეობის ფერმა)

არცა ვარ გრაფი და არც ლორდია, ვარ ფერმის გამგე მე სიორღია.

და ვაშინშილებ მთელი თვეობით, „ძმათ“ დახმარებით და შემწეობით.

მიყვარს გემოზე ლორის მწვადები, ზედ სვირული და ცხელი მჭადები.

ჩვენს ძვა ვეტექიმს გენაცვალე, ძილით საგსე აქვს მუღამ თვალები.

ქორჟა გოჭები, ერბო გაკრული, კოხტად შეაწვარო და შეტრაწული.

ზოტექმისაც გაუხე ენ გულზე, თუქცა დღემდისაც არ მყავს ნახული.

მაგრამ თუ საკვებს მომთხოვს ლორები, ვფიცავ, არავის დავემონები—

და ასე ვცხოვრობ მამად შეზრდილები თუ არვინ გავგვარა ბასრი კბილები.

გეოგრაფიკული

— დედიკო, დედიკო, სადამდე მივაცივან ეს ტოლოებიუსი? — ეკითხებოდა ტოლოებიუსი მჯდომი შვიდიოდე წლის გოგონა დედას.

— სტადიონამდე, შვილო.

— დედიკო, რითი დადის ტოლოებიუსი?

— ელექტრონით.

— დედიკო, ფუნიკულორზე რატომ არ დადის ტოლოებიუსი?

— იმიტომ რომ შორს არის და ეზარება, — მიუგო დედამ.

— დედიკო ტოლოებიუსი უფრო ჩქარა დადის თუ ტრამვაი?

— ტრამვაი, შვილო.

— დედიკო, რას ნიშნავს ტოლოებიუსი?

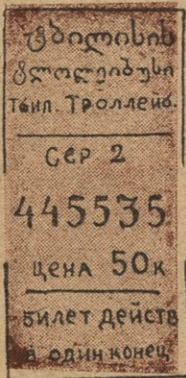
ამ შემთხვევისათვის დედამ უხერხულობა იგრძნო და ბავშვს დატუქსევით უთხრა.

— აქ სკოლა არ არის. და საერთოთ უნდა იცოდე, რომ ტოლოებიუსი კი არა ტოლოებიუსი ჰქვია. ამხელა გოგონს როგორ არ გრცხვენინან, რომ ტოლოებიუსის სახელი არ იცი!

ბავშვმა ხმა აღიმალა;

— მე კი არა შენ უნდა გრცხვენოდეს, რომ ამხელა დედა ხარ და ტოლოებიუსის სახელი არ იცი. აი, წაიკითხე...

და ბავშვმა დედას ის ბილეთი გაუწოდა, რომელიც აქვე არის მოთავსებული.

დედას სახეზე სირცხვილის წითელმა ფერმა გადაჰკრა. ტოლოებიუსის იქვე მდგომ კონტოლოორს კი, არამც თუ შერცხვა — წარბიც არ შეუხრია.

ს.კ.მ.

აზხ. ნიანგო!

თბილისის სატიერთო სადგურის კანტორაში მომუშავე ჭოლოკავამ სამსახურში დაიგვიანა; თუ რამდენხანს, ამას შემდეგი ფაქტები ადატურებენ: მაგალითად, პატიოსანი და უენო საათი აღნიშნავს რომ მეანგარე ჭოლოკავამ 8 თებერვალს დაიგვიანა სამსახურში 32 წუთი, ალკ მდივანი ამტკიცებს, რომ ჭოლოკავას დაგვიანება შეადგენს მხოლოდ რაღაც 27 წუთს; აღმინისტრაცია კი გაიძახის მისი დაგვიანება შეადგენს 24 წუთს. რაც შეეხება ადგილკომის ის ამტკიცებს, რომ ჭოლოკავას დაგვიანება შეადგენს, არც მეტი არც ნაკლები. 25 წუთსა და ვინაიდან სატ. სადგურის მესვეურებმა დეტალურად ვერ შეამოწმეს თუ ჭოლოკავამ სამსახურში რამდენი დაიგვიანა ამიტომ ეს საკითხი დასტოვეს ღიად. ჭოლოკავა კი კვლავ მსახურობს და თან გულში იცინის; ჩემისთანა მესვეურები ვისაც ყავს, ვინ რას დააკლებსო. ხუ თუ მართლა ასეა საქმე აზხ. ნიანგო, როგორც ამას ფიქრობს ჭოლოკავა?

კ. საფიჩხიელი.

უსტარი არხიკო ოსიავას

(გურჯაანის რაიონის ხაშ. სკოლა)

გავიგე „შმაო“ არხიკო მცოდნე ფიფილხარ დიდი, თურმე არავის კადრულობ რადგან ვალსტუკი გკიდია.

მოწაფეების „გამოზრდა“ გულს მიზნად დაგისახია; ერთი დღის განმავლობაში თექვსმეტი გავილახია.

გადაეც ჩემი „სალამი“ თქვენს რაიგანათლებაში, ვინც ხელს გაფარებს და არის შენი გმირობის ქებაში.

ალაბიტე.

სამი რამ

(ს. ზემოსურები, ჩოხატაურის რაიონი)

პარკიმახერმა დამჩაგრა იმისი ძებნით ეკვდებო, ექვსი თვე სამართებელი ჩემს წვერს არ მიჰკარებია

მომარაგება ნავითთა ზოგჯერ ვერ არის დიდი ბნელაში ცოლს ვერ მივაგენ ცოლის დას წავაფორინდია.

ჩვენმა საგზაო სექციამ საქმე ქნა გასაკვირია; გზებზე ტალახში ჩაიხრჩო ხუთი თხა, ორი ვირია.

შიუკიუ.

ჩვენს მუშათა კლუბს

(ძირულა)

ჩვენო მუშათა კლუბო რაზედ მოგიწყენია? სახურავი თუ არ გაქვს კედლები ხომ შენია?

კულტგართობა შენს ჰერქვეშ ხშირად არ გვდირსებია, თუმცა სცენას „აშვენებს“ ჭალელების თხები!

კლუბის გამგეს ღრმა ძილში პირი დაუფრენია, ჩვენო მუშათა კლუბო რაზედ მოგიწყენია?

სენი.

საგზაილი

გზა ისეა წამხდარი ისე გაზარულია, შიშით ბავშსა კი არა, კაცსა ვერ გაუვლია. და მგზავრობა მგზავრისა ალალ-ბედზე ჰკიდია, ხილი წყალზე დადგმული, — თითქოს ბეწვის ხილია.

ზაგნელი ბიჩიკი

ირას აკანდიხისი

ტრესტში ყველანი თავის ადგილას ისხდნენ. მხოლოდ მემანქანე ირა არ სჩანდა. ირა ამ დაწესებულების სული და გული იყო. უმისოთ ხარვეთან, კულტურული მომსახურება არ მოეწონებოდა. ექსტრემისტს „ზავნობი“ მუდამ ის იყო. კინოში კოლექტიურად წასვლის ინიციატივაც მისი იყო. ყველა კინოთეატრის გამგეებს იცნობდა და ბილეთებს მუდამ ურიგოთ შოულობდა. მაგრამ მთავარი მის მოღვაწეობაში ანგდოტი იყო. მართალია ახალი დადგენილების შემდეგ სამოღვაწეო ასპარეზი შეეზღუდა, მაგრამ სასაუბრე შესვენების დროს კიდევ ასწრებდა 4-5 ახალი ანგდოტის თხრობას.

და ერთ საბედისწერო დღეს საათი უკვე გადასცდა 9 და ირა კი არ სჩანდა. მეტაბელემ აღრიცხვა დაასრულა. ვიღაცამ წყნარად იხუმრა:

— მგონი დღეს ანგდოტი თვით ირაზე შეიქმნება.

ყველა სულგატრენილი უცდიდა: რა იქნება, ნუთუ ირას მოხსნიან? გაუგე მას დიდად აფასებს. მეგრე რა მოწყენილობა იქნება ირა თუ მოხსნეს. სულა ცოდელო და ზოგიერთებს, ირას ანგდოტური სახელგანთქმულება შურდათ და ჩუმიად უზაროდათ კიდევ ირას უბედურება.

უცბად კარგე გაიღო და ალელგებული ირა ოთახში შემოვარდა.

— რამდენი?

— 12... — უბასუხა საქმეთა მმართველმა.

— მაშ...

— საყვედურით გადაჩრები.

— მე საყვედურს ვერ ავიტან.. მე გასამართლებელი საბუთი მაქვს

შესვენებაზე ყველა ირას ეხვეოდა, მის მწუხარებას იზიარებდა.

— ირა, ახალი ანგდოტი ხომ არ მოგიტანია... — ბოროტად შენიშნა ერთმა მოქიშპემ. მაგრამ მას მეორემ შეუტია.

— რა დროს ანგდოტია, ადამიანს საყვედურს უცხადებენ.

— ვერ გამომიცხადებენ. — ამყად აცხადებდა ირა — მე საბატია მიხევი მაქვს.

— რა მიხევი?

— ამ დილას სულ არ მინდოდა წამოსვლა... უცბათ აპენდიციტმა მომიარა.. რაღმე გავთავდი...

— რომელი აპენდიციტი დედიკო? — მოულოდნელად შეეკითხა ირას მისი პატარა გოგონა ელიკო, რომელიც მოსამსახურეს შემოეყვანა დედის სანახავად, — შარშან რომ ამოგტრეს?

ბუფეტში გომერისებური სიცილი ატყდა!

— რა უცნაურია ეს ირა!

— მართლა შარშან არ ამოიჭრა აპენდიციტი? აკი გამგემ 200 მანეი დახმარება მისცა და სამჯერ ავტო ათხოვა...

— ანგდოტია, ამხანაგებო, ახალი ანგდოტი... არ დაიჯეროთ...

— გაიგეთ ირას ახალი ანგდოტი? — უყვებოდნენ სა-მუშაოს დასრულებას შემდეგ ტრესტის თანამშრომლები ნაცნობ მუშაკებს.

ყველა მხიარულობდა, იცინოდა, მხოლოდ ირა იყო მოწყენილი, გამგეს დიდი ხათრი ჰქონდა მისი, მაგრამ საყვედური მაინც გამოუტყდა. რას იზამ საკუთარი პერანგი უფრო ახლოა სხეულთან.

ახლა ირა უკვე აღარ იგვიანებს სამსახურში. ანგდოტებსაც თავი დაანება. ხანდახან თუ მოიგონებს, მაგრამ ისიც სადამოს, თეატრის ფოიეში, ან კინოს მოსაცდელ დარბაზში. სამაგიეროდ მისი მოქიშპეები იმეორებენ ხშირად ანგდოტს ირას აპენდიციტის შესახებ.

გ. ბათომელი

პარიზის კაფეში

- ძალიან მომწონს ეს ლაქია, კარგად მუშაობს.
- რატომ არ იმუშავებს, სტაუიანი ლაქიაა: საქართველოს მენშევიკური მთავრობის ყოფილი წევრია...

ჭიათურის აბანოზე
გაგონილი მქონდა ქება,
რა შეველი, დავიწახე
შიგ ექვთიმეს ქანდაკება.
აგერ ქალი, გასაბნული,
თვალხუტელა გამოვარდა,
შეწუნებულ-გულმოსული
ექვთოს ფეხქვეშ ჩაუვარდა.
ეხვეწება: — ჩქარა წყალი,
თორემ მოვკდი სიცივითა
და ექვთიმე ნელა, დინჯათ
მას ამშვიდებს სიცილითა:
— აფერია, რა გაწუნებს,
ჩემო კარგო გაიანე?
მოიცადე, მოვა წყალი,
მოღეჭი და დაიბანე.

აგერ ვილაც დამდღორული
ყვირის, მის ხმა ცაში სწვდება,
იქ სინათლე ელექტრონის:
ხან ბუტყავს და ხან სულ ქრება.
ჩნქანს გასდის, დგება ორთქლი,
ჩწვის ხალხი, ილანძღება,
— აფერია, — ამბობს ექვთო,
ადგილიდან არ იძვრება.

გაძლიერდა პროტესტის ხმა,
ხალხმა რისხვით იწყო ქეჩა,
— აფერია — სთქვა ექვთიმემ
და კისერი მოიქეჩა.

ვალიკომ სთქვა ვაისისთვის
ყველაფერი გაკითხება
რაკი ამბობს თავმჯდომარე
ალბათ საქმე მოგვარდება.

ასე გვეკვებავს დაპირებით:
ჩვენი გამგე, ექვთო ბიჭი,
და აბანოს რემონტისთვის
ალბათ იღმის წინ ნაბიჯი.

გოგია

ზიჰრდნობდა სამზავრო მატარებლის № 42 ორ-
ადგილიან კუბის კედელს ობერკონდუქტორი შათირი-
შვილი და მოლიდინებდა:

„მთაში ვიყავ სანადიროთ,
ხან მგელს შევხვდი, ხან ტურასო,
აფერისტობის ჭირიშე,
ვენაცვალე ხალტურახო“.

მატარებელი ხაშურის სადგურს უახლოვდება. —
— ასე არაფერი გამოდის... თრჯერ გავაკეთე რე-
ვიზია და ვერც ერთი უბილეთო ვერ აღმოვაჩინე... სხვა
ლონეს უნდა მივმართო... — გაივლო გულში ობერ აფე-
რისტმა შათირიშვილმა და ხაშურის სადგურს მია-
შურა.

— მივციტ ახლავე ყველა სადგურებს დეპეშა, რომ
მატარებელში ადგილები არ არის და ბილეთები არ
გაჰყიდონ... — დამშვიდებული სინიდისით გ ნაცხ და ნა-
ხევრადდაცარიელებულ ვაგონიდან გამოსულმა ობერ-
აფერ... უკაცრავად, ობერკონდუქტორმა შათირიშვილ-
მა.

— არ არის ადგილი ბილეთები არ გაიყიდება! —
„ამშვიდდებდნენ“ შათირიშვილის „ავტორიტეტულ“
დეპეშის საფუძველზე აღმოფთვებულ მგზავრებს მოლა-
რეები ხარაგაულის, მარეღისის, მოლითის, წიფის და
ლიხის სადგურებზე. ნახევრად დაცარიელებულ ვაგონ-
ისაგან შემდგარი მატარებელი კი წიფის დაღმართზე
მოგუფუნებდა...

მოლითის სადგურზე მგზავრებმა თითოთ უჩვენეს
მორიგე ნახევრად ცარიელ ვაგონზე, სადგურმაც გაჰ-
ყიდა ბილეთები და ერთერთ ვაგონში შევიდნენ ბი-
ლეთებით ხელში მოლითიდან მომავალი ორჯონიკიძის
რაიონის პროკურორი შ. ა. ძე, სახალხო მოსამართლე
დ. ია, ინე ნერი გ. გ. და სხვანი. სულ ექვსი მგზავრი.
ერთერთ მათგანის უბესა შ. ნა ერთმანეთზე „მუნ მიჯ-
ნით მიწყობილის“ ექვსი ბილეთიც.

— თქვენი ბილეთი? — შეეკითხა მგზავრებს საჯარიმო
ქვეთარის ექვსი ფურცლის გასაღების მოლოდინში
ნერწყვმოვრული ობერკონდუქტორი შათირიშვილი.

— იწებეთ — და ერთმა მგზავრთაგანმა ექვსივე ბი-
ლეთი ერთად გაუწოდა.

შათირიშვილს თვალები აემდგრა. გული მიენაბა.
სუნთქვა მიუხედავად, ბრაზი ყელში მოერია.

— ვინ მოგვით ბილეთი?
— როგორ თუ ვინ მოგვცა, ვიყიდე სადგურზე,
— ბაკაუიტე სული ჩტოხა ბილეთუ კაკოი პრავე
კტო პრადავალუ...

შათირიშვილმა ამ სიტყვებით უქვეყნა მგზავრებს
თვალის წინ ექვსივე ბილეთი კიბეში ჩაიღო. შემდეგ
ისევე ამოიღო და განავრძო:

— პლატიტე შტრაფ.
— რაში?! — შეეკითხნენ განცვიფრებული მგზავრები.
— მნოგო ნი გავართ, ბილეთ ნე დეისტვიტელნა.

— რას ამბობთ? ჩვენ სადგურში ავღეთ ბილეთები,
რატომ გაყიდეს თუ ყალბია? თუ ყალბი იყო წინდაწინ
გეთქვით, ჯიბეში რათ ჩაიყარეთ? ალბათ მას მაგივრად
სხვა ბილეთები ამოიღეთ...

— ხმა, კრინტი, ჯარიმა გადაიხადეთ, სხვა ვერა-
ფერი გიშველით.

— რაში? კანონიერ ბილეთების აღებისათვის?
— ჯარიმა, ჯარიმა გადაიხადეთ.
— აგვინსენით რაში?

სამი ბილეთი ყალბია. — ჩამობტა „რევიზორი“

— არ ვიხდით, ერთად ავიღეთ, თქვენ განგებ შეს
ცვალეთ. ეს არ შეეფერება ტრანსპორტის მუშაკს.

ობერკონდუქტორმა შათირიშვილმა იმდენი იძალა,
რომ „უქანონო“ ბილეთის ამლებ მგზავრს შორაპნის
მოსამართლეს დარჩინა და მის მდივანს მაინც გადააბ-
დევინა ჯარიმა, მაგრამ ამ „გამარჯვებამ“ „უაქიხი“
გული მაინც ვერ დაუმშვიდა და დანარჩენებს ასეთი
სიტყვებით დაემშვიდობა:

— თქვენში კაცი ხეირს ვერ ნახავს, დაგეჟეთ ოჯა-
ხი. ჯიბიგირები ხართ, ქურდები, ავ-ზაკები.

კიკიძე

ლოისათ, რა გეჩქარებათ...
(ფუზადილი)

— ქუჩაში ტბები დამდგარა,
გვიშველე ვარლამ როგავა.
მან გვითხრა: — პაწა მოიცათ,
რა გეჩქარებათ, დრო გავა.
ვუთხარი: — წყალში ვისრჩობით,
ხომ არ გგონია ჭორები,
ცურავში ეჯიბრებიან
ერთიმეორეს ღორები.

მარვალაშვილი

ნახ. მიხ. ოთაროვისა.

სანიანგო ბრძანება.

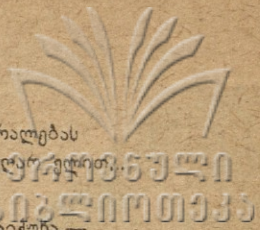
ამონაწერი მთავარ მომარაგების მუთანის განყოფილების ბრძანებიდან
№ 16 13 თებერვალი 1939 წელი

ჩ/განყოფილების ექსპედიტორ მიხეილ ნიჟარაძეს უცხადებ სასტიკ საყვე-
დურს უკანასკნელი გაფრთხილებით, რომლებმაც მიუხედავად ჩემი სიტყვიერი
განკარგულებისა, სამსახურის მოვალეობის დროს შოფერისადმი სამსახურის
საქმეების დროს ხმის გაუყვამლობის გამო, რაც გავლენას ახდენს და აბრკოლებს
სამსახურებრივ საქმეების წარმართვას და ხელს უშლის მის დროულ შესრუ-
ლებას.

განყოფილების მმართველი: **დ. ჭილაძე**
ასლი დედანთან სწორია:
საქმეთა მმართველი: **ბარათაშვილი**

13/II - 39 წ.

რაიონიდან ჩამოსული ინვალიდი ეძებს
თავშესაფარს.

გურიელი და გიგინეიშვილი

ერთ საღამოს სუფსელ თავად გურიელს ჩოჩხათელი აზნაური გიგინეიშვილი ესტუმრა. მასპინძელი საკადრისად ვერ დაუხვდა სტუმარს... ეზოში გასეირნების დროს გურიელმა უთხრა გიგინეიშვილს:

— ჩემს ეზოში მშენიერი დილა-საღამო იცისო.

გიგინეიშვილმა უპასუხა:

— მართალი ბძანდები, დილა-საღამო კარგი იცისო, მაგრამ საღილ ვახშმის კი რა მოგახსენოო.

ქუდი ამაყობა

აკაკისთან სადარბაზოდ შევიდა მისი ერთი მეგობარი, ქართულად ჩაცმული. სტუმარმა შემოსვლისთანავე ქუდი მის საწერ მაგიდაზე დასდო, სადაც აკაკის ნაწერები ეწყო. აკაკიმ შენიშნა ეს და უთხრა.

— ეგ ბოხობი რომ აქ დაგიდვია რა მისი ადგილიაო.

მეგობარმა უპასუხა.

— აზნაურები ქუდით ვამაყობთ ხოლმე და რა უშავს, რომ აქ იყოს.

აკაკიმ მოწერებულად მიუგო:

— კიდევ ეგ არის უბედურება, რომ ქუდით ამაყობთ და არა თავითო.

ურწამლო გლეხები

I

სოკრატ ვადაჭკორია, სოფ. ქანკათის მცხოვრები ეკლესიაზე ხალხის სანახავად, სამესაიდოდა დადიოდა და არა სალოცკავად.

მორწმუნე რძალმა ერთ კვირა დღეს, ჩოხის გულთათაში წმინდა სანთელი შეაპარა, იქნებ ხატს აუნთოსო. წირვიდან დაბრუნებულმა სოკრატმა სანთელი ისევ უკან მოატანა. უსაყუდურეს:

— რას ბრანდავთ თუ იცით, ხომ ხედავთ? გაგანია მზეიან, ღმერთი კი არა მე ვხედავ და ღმერთს სანთელი და განათება რაღათ უნდა — ღამე გაგანათებ უკეთესი იქნებაო — მიუგო სოკრატმა.

II

კონსტანტინე შალიკაშვილიც იმავე სოფლის მცხოვრები გახლდათ, ისიც მეტად ახირებული და „ექვიანი მორწმუნე“ იყო.

— მამაო, მღვდელო, მიბრძანე, როგორ გიწერიათ წიგნში, რამდენ დღეს შექმნა ღმერთმა ქვეყანა? — ჰკითხა ერთხელ მღვდელს.

— ექვს დღეს და ღამეს, კონსტანტინე.

— დეილოცა მისი დიდება. ხელი არ მოსტობა და ფეხი, თერა საციმბირო ყოფილა; ბატონო, პირველი ზარმაცი იგი ყოფილა, დალოცვილმა იმუშავა ექვსი დღე და იმდენი გააკეთა, რომ მე ერთი ქცევა მიწა მომიწია, რა უჭირდა ემუშავა თორმეტი დღე, მაშინ ორი ქცევა მომიწევდა... ნუ გეშინია მის მუშაობას ოფლის გამოსვლა არ სჭიროდა.

თერჯოლაში ბუმბერაზობს სვესტ მაჭავარიანი — მილიციის ინსპექტორი, მუხარად-ფარ-ხალიანი.

ბაყბაყ მდევსა მოგაგონებთ აღნაგობა მისი მყარი, დადის ისე როგორც ბუღა თავზე ქორორანაყაო.

ამბობენ რომ ჯიქი მოკლა გატყორცნილი ჯორის ნალით, შუბით თურმე კლდეებს ანგრევს, კალს ღეწავს უკანალით...

ერთხელ თურმე მდევთა-მდევმა გაილაშქრა ღვანკითაზე, მყის ფარ ხმალი მოიშარჯვა და, შედგა რა მაღალ მთაზე.

ქუდი მო ფომფორიკა, მოიჭიოა ღვედი წელში. ტანი მძლავრად შეარხია, შეიშმუნა მხარ-ბეჭებში.

წარბი წარბში გაუყარა, დაიდრიჯა, როგოც ქაჯი, უღვაშებში ჩაიციინა და გადადგა მედკრად ღაჯი...

ჰა, მრადგა სოფელ ღვანკის საოპარი საჭურველით —

აწ მდევისგან შებრალებას და განკითხვას ნულს... გიგინეიშვილი

— სად არისო. — დარქუნა, — სოფლის საბჭოს თავმჯდომარე? — ეს გახლავთო, უპასუხეს, თქვენს წინაშე აქ მდგომარე...

— ვით გაბედე, შე წუბაკო, ან ვინ მოგცა ამის ნება კოლწვერებს რომ მიანიჭე თავის ღვინის გასაღება?

— მოწამეა, ამხანაგო, ძირს მიწა და მაღლა ცაო. აღმასკომის თავმჯდომარე მტაცვა ამის ნებართვაო

— არ გაბედო ლაპარაკი, გააჩუმე ყველა სხვები. — ეა თქვა მაჭავარიანმა და დალუქა ღვინოები...

და როდესაც მასპინძლებმა ეს პასუხი არ იკმარეს, გმირმა იძრო რევოლვერი დაუმინა თავმჯდომარეს.

და ამრიგად თერჯოლაში ესე „წესი“ დაიწყარეს: ცივი ღვინო ასვეს სვესტს; მით ვაქცავს გახარეს.

აბუშარბ

ნახ. რუხეცკისა.

შეჯიბი

ანუ დირექტორის ჩვეულონ ზარმაციშვილის გამოღვიძების ერთი მომენტი.

39 №79

ჩვენი მშვიდობიანობის დაცვის სიმბოლო იარაღი.